

Proloog

Vreemdeling

Stell wist hoe hij zich moest gedragen en presenteren naar de buitenwereld toe. Vandaag was echter de eerste dag in jaren dat hij zich niet bezighield met hoe een ander hem zag.

Nu keek hij zwijgend naar zijn spiegelbeeld. Zelf zag Stell nauwelijks hoe hij zijn lippen op elkaar drukte terwijl hij in zijn eigen bruine ogen keek. Even gleed zijn blik over het gelaat in de weerspiegeling: van zijn uitgesproken jukbeenderen naar zijn stroblonde krullen die duidelijk al tijden geen kam hadden gezien. Hij durfde niet verder te kijken dan dat spiegelbeeld. Stell wist immers maar al te goed wat hij dan zou aantreffen. Het gevoel van de borende, afkeurende blikken die hem werden toegeworpen deed een rilling over zijn rug lopen.

“Vandaag nog, Jensons.” De stem van de man die hem had opgeleid veraadde geen enkele emotie. Stell wist dat hij dat feit later zou benijden. Het maakte hem pijnlijk duidelijk hoe de rollen vandaag waren omgekeerd. Dat zou zo zijn voor iedere dag die zou volgen, besepte hij.

Zonder de man of een van de andere aanwezigen de kans te geven verder iets te zeggen, nam Stell diep adem en zette hij een stap naar voren. Meteen verspreidde er zich een warm gevoel door zijn lichaam terwijl zijn oren suisten. Voordat hij kon stilstaan bij het onaangename gevoel, stopte het gesuis bruusk om plaats te maken voor pure chaos. Nu hij wist dat hij alleen was, schudde Stell zijn ledematen. Hij wist echter uit ervaring dat - ongeacht wat hij deed - het vreemde gevoel in zijn lichaam nog even zou nazinderen. De vraag waarom het ditmaal ging om warmte was voor hem een raadsel.

Toen Stell zich omdraaide, zag hij nog net hoe zijn spiegelbeeld vervaagde om plaats te maken voor bakstenen. Met een zucht wierp hij een blik om zich heen terwijl hij vermoedde dat hij snel hoofdpijn zou krijgen door al de harde geluiden die hij waarnam.

Stell bevond zich in een verlaten, doodlopend steegje. Hij slaakte een diepere zucht terwijl hij weemoedig een hand door zijn haar haalde. Hij voelde het kaartje dat hij had meegekregen in zijn andere hand snijden terwijl de realiteit van wat er zich had afgespeeld en nog komen zou, met volle kracht op hem neerdaalde. Met een schokkende ademhaling liet hij zichzelf door zijn

knieën zakken. Zijn rug belandde tegen de muur waar hij net doorheen was gekomen terwijl hij zijn benen wijd voor zich uitstrekte. Het voelde alsof de brief in zijn achterzak schreeuwde om aandacht. Hij had zich voorgenomen hem te lezen zodra hij zich hier zou bevinden. Dat voornemen leek hem nu echter onuitvoerbaar.

Stell liet zijn hoofd naar achteren vallen, waar het harder dan verwacht tegen de muur terechtkwam. Een eenzame traan gleed langs zijn wang. Hier was hij dan, een jongeman in een vreemde wereld met niets meer dan een kaartje met een adres, een brief die hij weigerde te lezen en een verleden dat hem eindelijk had weten in te halen.